

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Štěpána Výborného a soudců Jan Schneeweise a Martina Bobáka v právní věci

žalobce: **K. H.**, IČO: 417 15 390
se sídlem Velké Popovice 417, Velké Popovice
proti

žalovanému: **Ministerstvo financí**
se sídlem Letenská 15, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 2. 2021, č.j. MF-24927/2018/1603-3/2105,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým bylo změněno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravních agend (dále jen „**správní orgán I. stupně**“) ze dne 12. 9. 2018, č.j. MHMP 1431115/2018 (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“) tak, že ve výroku B) prvostupňového rozhodnutí byl text „podle § 17 odst. 6 zákona o cenách“ nahrazen textem „podle § 46 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich“ a ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 45 000 Kč a povinnost zaplatit náhradu nákladů správního řízení ve výši 1 000 Kč za spáchání přestupku dle § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o cenách**“), kterého se měl dopustit tím, že dne 19. 9. 2017 jako řidič taxislužby nedodržel při prodeji úředně stanovenou Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

cenu a účtoval za poskytnutí taxislužby vozidlem tov. značky VW Passat, SPZ: X, na trase ul. Karlova x Liliová, Praha 1 – ul. Bělohorská (hotel Pyramida), Praha 6 (vzdálenost 4,7 km) částku 300 Kč, ač dle § 5 odst. 2 zákona o cenách v návaznosti na nařízení č. 20/2006 Sb. HMP o maximálních cenách osobní taxislužby, byl oprávněn účtovat částku v maximální výši 187 Kč.

2. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve shrnul shora uvedený skutkový stav. Porušení zákona o cenách bylo zjištěno při kontrolní jízdě, kterou provedly pracovnice správního orgánu I. stupně (dále jen „**figurantky**“), a o provedení cenové kontroly byl sepsán protokol č. C/21070919/1/Ht (dále jen „**protokol o kontrole**“), proti němuž podal žalobce námitky. Řízení o přestupku bylo zahájeno doručením oznámení o jeho zahájení ze dne 12. 7. 2018, č.j. MHMP 1096968/2018 žalobci. Současně byl žalobci oznámen i termín ústního jednání (13. 8. 2018) a žalobce byl vyzván k součinnosti při prokázání jeho osobních a majetkových poměrů. K ústnímu jednání se žalobce nedostavil. V jeho průběhu byly přítom výpověďmi figurantek potvrzeny záznamy z kontrolní jízdy. Následně bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, proti němuž podal žalobce odvolání, které bylo zamítnuto napadeným rozhodnutím.
3. Dle žalovaného bylo prokázáno, že žalobce jako provozovatel taxislužby účtoval při poskytování služeb cenu vyšší, než jaká byla právními předpisy určena jako maximální. Tím spáchal přestupek dle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách, za jehož spáchání je možno uložit sankci až do výše 1 000 000 Kč. Správní orgán I. stupně se řádně vypořádal se všemi námitkami vznesenými v průběhu správního řízení. Pouze ve vztahu k námitce žalobce, týkající se zdůvodnění účtované částky ve výši 300 Kč tím, že očekával, že cestující poveze zpět, nepovažoval žalovaný zdůvodnění za zcela dostatečné, pročez tuto vadu v napadeném rozhodnutí zhojil. Také skutkový stav věci byl zjištěn zcela dostatečným způsobem. Dle § 3 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o kontrole**“), může kontrolní orgán před zahájením kontroly provádět některé úkony, o nichž se pořídí záznam. Navazuje-li kontrola na tyto úkony, mohou takto získané podklady sloužit jako podklad pro kontrolní zjištění. Protokol o kontrole byl dále zesílen provedením výpovědí figurantek, přičemž skutečnost, že si průběh kontrolní jízdy nepamatovaly, neoslabila zjištění v něm uvedená. Správní orgán I. stupně měl tedy pro vydání prvostupňového rozhodnutí dostatečné podklady.
4. Žalovaný neuvěřil tvrzení žalobce, že cena byla stanovena s ohledem na to, že měl poskytnout i zpáteční cestu. Z žalobcem vyplněné stvrzenky tato skutečnost nevyplývá. Pokud žalobce vyplnil údaj odkud a kam přeprava probíhala, musel si být vědom toho, že cestující přepravu zpět nežádali. Dle záznamů o přepravě byla přeprava ukončena v 22:18 hod, což žalobce nerozporoval. Pokud v uvedené době předpokládal, že se cestující vrátí, lze těžko pochopit, proč při kontrole předložil záznam o přepravě s vyplněným cílovým místem „Pyramida“ a s časovým údajem ukončení jízdy ve 22:20 hod. Pokud se skutečně domníval, že se cestující ještě vrátí, nemohl by uvedenou stvrzenku při následné kontrole předložit. Těžko lze argumentovat, že po dvou minutách dospěl k závěru, že došlo k omylu, protože jinak by již cestující byli zpět, pročez přepravu v taxamtru ukončil. Argumentace žalobce byla evidentně vedena snahou obhájit to, že figurantkám naučtoval 300 Kč, ačkoliv mohl účtovat maximálně 187 Kč. Správní orgán I. stupně se s námitkami žalobce řádně vypořádal a zjistil skutkový stav, o něm nemohou být důvodné pochybnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

5. Závěrem žalovaný konstatoval, že porušení cenového předpisu bylo spolehlivě prokázáno a uložená sankce nevybočovala z ustálené rozhodovací praxe správního orgánu I. stupně. Ke svým majetkovým poměrům se žalobce odmítl vyjádřit. V souladu se zákonem pak byla uložena také povinnost k náhradě nákladů řízení. Pochybení správního orgánu I. stupně, který ve výroku prvostupňového rozhodnutí označil neplatné ustanovení zákona, podle něhož postupoval při stanovení pokuty, nemělo na zákonnost prvostupňového rozhodnutí vliv a žalovaný toto pochybení změnou prvostupňového rozhodnutí napravit.

II. Obsah žaloby

6. Žalobce v žalobě namítal, že se porušení zákona o cenách nedopustil. Připustil, že přepravu vykonal a uvedl, že figurantky vystupovaly jako zahraniční turistky. Po dojetí do cíle byla na taxametu částka 187 Kč, což nebylo správními orgány vyvráceno. Když žalobce cestujícím zastavil, řekla mu jedna z nich, aby na ně počkal, že s ním pojedou také zpět. Na to žalobce reagoval slovy, že i za cestu zpět bude cena okolo 300 Kč. Na to mu figurantky podaly 300 Kč a odešly do hotelu. Následně k žalobci přistoupila hlídka Policie České republiky společně se zaměstnancem správního orgánu I. stupně a došlo k provedení kontroly. Poté byl žalobce vyzván k odjezdu, což učinil.
7. V prvním žalobním bodě žalobce namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav věci. Tvrdil, že z končeného místa přepravy neodjel. Stvrzenku vytiskl a přepravu ukončil až na základě pokynu zaměstnance správního orgánu I. stupně. Čas na stvrzence (22:20 hod.) koresponduje s tvrzením žalobce, že byl kontrolován, aniž by z místa odjel. V kontrolním protokolu bylo uvedeno, že přeprava byla ukončena ve 22:18 hod., dle taxametu ve 22:20 hod. To znamená, že jízda nebyla ukončena a žalobce na uvedeném místě dvě minuty čekal na pokyn cestujících, než byla přeprava ukončena kontrolními orgány. Protože žalobce nepokračoval zpět do Karlovy ulice, bylo jeho povinností uvést jako cílové místo přepravy hotel Pyramida. Figurantky nepožadovaly stvrzenku, z čehož lze usuzovat, že tvrzení žalobce o požadavku na cestu zpět, je pravdivé. Kontrolní pracovníci by jistě stvrzenku požadovali.
8. Správní orgány vyšly pouze z oznámení o poskytnuté přepravě. Dne 13. 8. 2018 bylo nařízeno ústní jednání a proveden výslech figurantek, které shodně uvedly, že si nic nepamatují. Pouze potvrdily, že oznámení sepsaly ony a uvedly pravdivé údaje. Ačkoliv bylo správnímu orgánu I. stupně známo, že žalobce popsal skutkový stav rozdílně, nepostupoval v souladu s § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), když se figurantek nedotázal, zda po žalobci požadovaly jízdu zpět a proč nepožadovaly stvrzenku. Tím bylo porušeno právo žalobce na spravedlivý proces a došlo obcházení nálezu Ústavního soudu ze dne 22. 6. 2016, sp. zn. I. ÚS 520/16, který lze vztáhnout i na nyní projednávanou věc a z něj vyplývá, že *„tvrzení policisty není důvěryhodnější, než tvrzení kohokoliv jiného“*. V protokolu o kontrole navíc nebyly uvedeny údaje splňující požadavky § 51 správního řádu. Správní orgány vycházely výhradně z oznámení o poskytnuté přepravě, na něž bylo v různé formě odkazováno, což je nezákonné.
9. Předmětný přestupek je dle žalobce navíc s ohledem na tříletou promlčecí dobu promlčený. Měl být spáchán 19. 9. 2017 a napadené rozhodnutí je ze dne 22. 2. 2021. Promlčecí doba tedy uplynula 18. 9. 2020.
10. Správními orgány nebyla dodržena ani lhůta pro vydání rozhodnutí dle § 71 správního řádu. Výslech svědků a vydání prvostupňového rozhodnutí téměř po roce budí domněnku účelovosti a záměrného prodlužování lhůty. Takový postup je nezákonný a je nedostatečným podkladem pro uložení likvidační pokuty (45 000 Kč).
11. Žalobce dále namítl, že v době provedení kontroly zákon č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o silniční dopravě**“) neumožňoval při přepravě prováděné v rámci státního odborného dozoru v taxislužbě užívat cizí jazyk a pořizovat zvukové, obrazové nebo zvukově-obrazové záznamy bez vědomí dopravce nebo řidiče. Takto získané důkazy byly nezákonné.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

12. Výrok prvostupňového rozhodnutí je pak dle žalobce v rozporu s § 68 správního řádu, protože neobsahuje žádné údaje o figurantkách a důkaz o tom, zda se jednalo o zaměstnance správního orgánu I. stupně. Takové rozhodnutí je nezákonné a nevykonatelné.
13. Také výše uložené pokuty nebyla odůvodněna dostatečně a uložená sankce je nepřiměřená. Správní orgány se nezabývaly majetkovými poměry žalobce a nevyzvaly jej k jejich doložení. Nezabývaly se ani jeho hospodářskými výsledky, ač tak měly učinit z hlediska individualizace sankce. Z odůvodnění správních rozhodnutí zároveň neplyne, že by správní orgány vycházely z informací, které mají o žalobci k dispozici z úřední činnosti či veřejně dostupných zdrojů. Výše pokuty byla odůvodněna obecným konstatováním, z něhož není zřejmý mechanismus stanovení její výše.
14. Poslední žalobní námitkou pak žalobce namítal nedostatečné odůvodnění uložené povinnosti uhradit náklady správního řízení. Tvrdil, že správní řízení svým jednáním nevyvolal, protože jednal v souladu s právními předpisy.
15. Žalobce uplatnil v podané žalobě také návrh na moderaci uložené sankce.

III. Vyjádření žalovaného

16. Žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítnul. K námitkám týkajícím se oznámení o poskytnuté přepravě odkázal na rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 10. 12. 2010, č.j. 5 Ca 250/2007 – 46, ze dne 25. 2. 2020, č.j. 5 Af 35/2016 – 46 a ze dne 3. 8. 2020, č.j. 10 A 99/2019 – 57 a konstatoval, že záznamy z kontrolní jízdy jsou dostatečným podkladem pro vydání rozhodnutí i za situace, kdy by figuranti vůbec vyslechnuti nebyli (viz také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2005, č.j. 2 Afs 104/2005 – 81 a ze dne 26. 4. 2018, č.j. 7 As 133/2017 – 47). V projednávané věci byl hlavním podkladem pro vydání rozhodnutí protokol o kontrole.
17. Dále uvedl, že účastník řízení je povinen na podporu svých tvrzení navrhnout důkazy. Žalobce však žádné důkazy, ač byl o této povinnosti poučen, ve správním řízení nenavrhoval. Správní orgán I. stupně zesílil autenticitu protokolu o kontrole provedením svědeckých výpovědí figurantek. Skutečnosti, že si průběh jízdy nepamatovaly, nijak neoslabuje zjištění uvedená v protokolu o kontrole. Žalobce byl o nařízení ústního jednání, při němž bylo provedeno dokazování, vyrozuměn, ale nezúčastnil se jej. Sam tedy zapříčinil, že otázka, kterou považoval za důležitou, nebyla figurantkám položena.
18. Žalovaný nesouhlasil ani s tvrzením žalobce, že ve správním řízení nelze nikoho uznat vinným z přestupku toliko na základě svědecké výpovědi. Zároveň uvedl, že tato situace v posuzované věci nenastala, protože hlavním podkladem pro vydání správních rozhodnutí byl protokol o kontrole. Odmítl také tvrzení žalobce týkající se výroku prvostupňového rozhodnutí. Požadavky žalobce, aby obsahoval identifikaci přizvaných osob a dále, aby byl proveden důkaz, že tyto osoby jsou zaměstnanci správního orgánu I. stupně, jdou nad rámec zákona (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2016, č.j. 3 A 102/2014 – 63).
19. Žalovaný vypořádal všechny odvolací námitky žalobce. Pokuta byla uložena jen na úrovni 4,5% horní zákonné sazby a odpovídala obdobným případům. V době spáchání přestupku bylo navíc veřejně známo, že jsou prováděny četné kontroly a ukládány značné pokuty. Žalobce byl k prokázání svých majetkových poměrů vyzván, ale prokázat je odmítl. Dle judikatury se přitom k majetkovým poměrům přihlíží jen tehdy, může-li mít sankce likvidační charakter. Pokuta ve výši 45 000 Kč uložená podnikající fyzické osobě zpravidla takový charakter nemá, žalobce jej ostatně nijak neprokázal. Sankce byla uložena v souladu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

se zákonem a nedůvodné je též tvrzení žalobce týkající se výroku o povinnosti uhradit náklady správního řízení.

20. Nedošlo ani k promlčení přestupku, protože žalobce pominul přerušení běhu promlčecí doby. Protože došlo k přerušení promlčecí doby, muselo by pro zánik odpovědnosti za přestupek spáchaný žalobcem uplynout 5 let od jeho spáchání. Nedůvodná je také námitka týkající se překročení lhůty pro vydání rozhodnutí. Tato lhůta je pořádková a její nedodržení nemá vliv na zákonnost správního rozhodnutí.
21. Nedůvodná je pak také argumentace žalobce, že v době spáchání přestupku nebylo možno při kontrole dle zákona o silniční dopravě užívat cizí jazyk a pořizovat zvukové a obrazové záznamy. Zákon o silniční dopravě nelze v posuzované věci aplikovat, protože kontrolováno bylo dodržování zákona o cenách. Pokud jde o užívání cizího jazyka, podstatné je, že pokladem pro vydání rozhodnutí nebyly záznamy z kontrolní jízdy, ale protokol o kontrole. V cizím jazyce tedy neproběhla samotná kontrola, ale úkony jí předcházející (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2005, č.j. 2 Afs 104/2005 – 81). K oprávnění pořizovat zvukové a obrazové záznamy pak žalovaný uvedl, že není zřejmé, o jaké záznamy se mělo jednat. Figurantky pořídily pouze písemné záznamy, fotodokumentaci pořídil až kontrolní pracovník správního orgánu I. stupně, jehož oprávnění vyplývá z § 8 písm. d) kontrolního řádu.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

22. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí [§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)].
23. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující právní úpravy:
24. Podle § 5 odst. 1 zákona o cenách úředně stanovené ceny jsou ceny určeného druhu zboží stanovené cenovými orgány jako maximální, pevné nebo minimální.
25. Podle § 5 odst. 2 zákona o cenách maximální cena je cena, kterou není přípustné překročit.
26. Podle § 5 odst. 5 zákona o cenách regulace formou maximální, pevné nebo minimální ceny platí pro všechny prodávající a kupující určeného druhu zboží. Pro uplatnění jednotlivých forem regulace mohou cenové orgány stanovit další věcné podmínky, včetně pravidel a postupů pro stanovení těchto cen, jejich změna a v případě nájmu nemovitostí nebo jejich částí a služeb spojených s jejich užíváním i způsoby jejich sjednávání, uplatňování a vyúčtování. Cenové orgány mohou stanovit u stejného zboží souběžně maximální a minimální cenu.
27. Podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách, ve znění účinném ke dni spáchání právního deliktu, se fyzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba jako prodávající dopustí přestupku tím, že nedodrží při prodeji úředně stanovenou cenu podle § 5 odst. 1.
28. Podle § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách, ve znění účinném ke dni spáchání správního deliktu, se za přestupek uloží pokuta ve výši jednoho až pětinasobku nepřiměřeného majetkového prospěchu, jde-li vyčíslit, zjištěného za kontrolované období, nejvýše za dobu jeho posledních 3 let nebo do 1 000 000 Kč. Je-li výše nepřiměřeného majetkového prospěchu nižší než

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

1 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. a) až f), odstavce 3 písm. a) nebo odstavce 2 písm. b).

29. Podle § 30 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**přestupkový zákon**“) promlčecí doba činí 3 roky, jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč.
30. Podle § 32 odst. 2 přestupkového zákona promlčecí doba se přerušuje
- a) oznámením o zahájení řízení o přestupku,
 - b) vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným; je-li prvním úkonem v řízení vydání příkazu, přerušuje se běh promlčecí doby jeho doručením,
 - c) vydáním rozhodnutí o schválení dohody o narovnání;
- přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová.
31. Podle § 32 odst. 3 přestupkového zákona odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 3 roky od jeho spáchání; jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 5 let od jeho spáchání. Do této doby se nezapočítává doba, po kterou trvala některá ze skutečností podle odstavce 1.
32. Podle § 94 přestupkového zákona pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, vydá je správní orgán nejpozději do 60 dnů ode dne zahájení řízení.
33. Soud neshledal důvodnou námitku žalobce, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav věci, když se figurantek při výslechu nedotázaly, zda po žalobci požadovaly také cestu zpět a vydání stvrzenky. Soud samozřejmě nijak nezpochybňuje, že při zjišťování skutkového stavu musí správní orgány postupovat v souladu se zásadou materiální pravdy vyjádřenou v § 3 správního řádu. Tím spíše to platí v řízení o správním deliktu, v němž je to vždy správní orgán, který je povinen prokázat vinu obviněného mimo rozumnou pochybnost, veden přitom v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu zásadou vyšetřovací charakteristickou pro řízení zahajovaná z moci úřední; to mimo jiné také znamená, že je-li skutkový stav nejasný, musí se správní orgán postarat o odstranění těchto nejasností dokazováním. Uvedené nepochybně platí také v případě sankčních řízení, kterým předcházela veřejnosprávní kontrola; v těchto případech bude ovšem stěžejní důkaz představovat především kontrolní protokol, zachycující průběh kontroly a učiněná kontrolní zjištění, aniž by bylo potřeba takto zjištěný skutkový stav, pokud o něm nepanují rozumné pochybnosti, ověřovat vždy ještě dalšími důkazními prostředky. Rovněž z judikatury NSS Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudky ze dne 30. 5. 2008, č.j. 4 As 21/2017 – 80, ze dne 13. 2. 2014, č.j. 6 Ads 46/2013 – 35 či ze dne 31. 7. 2019, č.j. 6 As 29/2019 – 32) vyplývá, že protokol o kontrole je možno považovat za jeden z klíčových důkazních prostředků, byť to současně neznamená, že by nemohl být následně v řízení provedenými vůbec zpochybněn.
34. Správní orgány vyšly při zjištění skutkového stavu z protokolu o kontrole, z oznámení o provedené přepravě a z výslechu figurantek, které při něm potvrdily pravdivost skutečností v oznámení uvedených. Skutečnost, že si již předmětnou kontrolní jízdu nevybavovaly, je s ohledem na dobu, která mezi jejich výslechem a uskutečněním jízdy proběhla, vcelku pochopitelná. Podstatné je, že při výslechu potvrdily pravdivost informací uvedených v oznámení o provedené přepravě. Soud naopak nemůže přisvědčit argumentaci Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

žalobce, že došlo k porušení práva na spravedlivý proces, pokud se správní orgán I. stupně figurantek při výslechu nedotázal na žalobcem namítané okolnosti (zda požadovaly jízdu zpět a proč nepožadovaly stvrzenku). Žalobce byl o konání svědeckého výslechu řádně a včas vyrozuměn, přesto však nevyužil svého práva a výslechu se nezúčastnil, protože se sám připravil o možnost klást svědkyním otázky. Tuto skutečnost proto nelze klást k tíži správnímu orgánu.

35. Soud se tedy konstatuje, že správní orgány nijak nepochybily, když svá skutková zjištění založily na obsahu protokolu o kontrole, jehož součástí byla také oznámení o provedené přepravě a dále na výslechu figurantek, při němž byly informace uvedené v předmětných oznámeních potvrzeny. Žalobce pak ostatně, krom tvrzení o požadavku na jízdu zpět, nijak nerozporoval klíčovou okolnost předmětné jízdy, a sice že požadoval zaplacení částky 300 Kč, která překračovala maximální cenu přepravy.
36. V průběhu správního řízení žalobce zjištěné skutkové okolnosti nijak relevantně nezpochybnil, když svá tvrzení, že figurantky požadovaly také jízdu zpět a částka, kterou žalobce požadoval, byla souhrnnou částkou za obě dvě jízdy, žádnými relevantními důkazními prostředky neprokázal, ba naopak, jej sám zpochybnil tím, když v průběhu kontroly předložil stvrzenku, na níž bylo jako cílové místo uveden hotel Pyramida. Tvrzení, že to byl povinen učinit, protože nepokračoval zpět do Karlovy ulice, soud považuje s ohledem na shora uvedené okolnosti za nevěrohodné.
37. Soud tedy uzavírá, že skutkový stav byl v posuzovaném případ zjištěn zcela dostatečně a považuje za stěžejní, že protokol o kontrole a jeho přílohy jsou co do popisu skutkových okolností zcela srozumitelné, jednoznačné a nevyvolávají žádné pochybnosti o průběhu kontrolní jízdy. Správnost uvedených zjištění pak byla dále posílena provedením výslechu figurantek, které, byť si již na konkrétní okolnosti předmětné jízdy s ohledem na dlouhý časový odstup nevzpomněly, jednoznačně potvrdily autenticitu skutečností uvedených v oznámeních o provedené přepravě.
38. Soud dále konstatuje, že k žalobcem tvrzenému promlčení (uplynutí prekluzivní lhůty k zániku odpovědnosti) spáchaného přestupku nedošlo. Ze správního spisu jednoznačně vyplynulo, že žalobce přestupek spáchal dne 19. 9. 2017, správní řízení bylo zahájeno oznámením o zahájení správního řízení ze dne 12. 7. 2018, jenž bylo žalobci doručeno dne 20. 7. 2018, a prvostupňové rozhodnutí bylo následně vydáno dne 12. 9. 2018 a vypraveno 19. 9. 2018. Napadené rozhodnutí pak bylo vydáno 22. 2. 2021 a právní moci nabylo dne 8. 3. 2021. Vzhledem ke skutečnosti, že za žalobcem spáchaný přestupek zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je vyšší než 100 000 Kč (konkrétně 1 000 000 Kč), byla v posuzovaném případě délka promlčecí doby 3 roky (§30 písm. b) přestupkového zákona) a k zániku odpovědnosti žalobce za přestupek by dle § 32 odst. 3 přestupkového zákona došlo nejpozději po 5 letech od jeho spáchání. V posuzované věci přitom došlo hned ke dvěma okolnostem přerušujícím běh promlčecí doby, konkrétně k vydání oznámení o zahájení přestupkového řízení a dále k vydání prvostupňového rozhodnutí, přičemž promlčecí doba tedy vždy počala běžet znovu. Vzhledem tomu, že k poslednímu přerušování promlčecí doby došlo vydáním prvostupňového rozhodnutí, k němuž došlo dne 19. 9. 2018, a napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 8. 3. 2021, přičemž ke spáchání přestupku došlo dne 19. 9. 2017, je jednoznačné, že k zániku odpovědnosti žalobce za spáchaný přestupek nedošlo.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

39. Opodstatněnou soud neshledal ani námitku žalobce, že správní orgány nedodržely lhůtu pro vydání rozhodnutí dle § 71 správního řádu. Ustanovení § 94 přestupkového zákona stanoví, že „*pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, vydá jej správní orgán nejpozději do 60 dnů od zahájení řízení*“. Ustanovení přestupkového zákona je přitom ve vztahu k ustanovení obsaženému ve správním řádu normou speciální. Soud konstatuje, že jde sice o zákonnou, ale zároveň také pořádkovou lhůtu, která doplňuje žalobcem namítanou lhůtu pro vydání rozhodnutí obsaženou v § 71 správního řádu. Dle ustálené judikatury porušení pořádkové lhůty správním orgánem při posouzení zákonnosti postupu správního orgánu v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. s.ř.s. nezpůsobuje nezákonnost vydaného rozhodnutí správního orgánu. Co se týče prvostupňového rozhodnutí, nelze při jeho vydání porušení předmětné lhůty konstatovat, neboť řízení o přestupku bylo zahájeno doručení oznámení o zahájení řízení žalobci dne 20. 7. 2018 a prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 12. 9. 2018, tedy v zákonné lhůtě pro vydání rozhodnutí.
40. Jinak je tomu však v případě odvolacího řízení. Zde bylo překročení lhůty pro vydání rozhodnutí o přestupku značné a z pohledu obsahu správního spisu nedůvodné. Odvolání žalobce bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno dne 1. 10. 2018 a žalovanému bylo se spisovým materiálem postoupeno 4. 10. 2018. K vydání napadeného rozhodnutí však došlo až dne 22. 2. 2021. Tato skutečnost však s ohledem na shora uvedené nemohla sama o sobě založit nezákonnost napadeného rozhodnutí.
41. Stran námitky žalobce, že při kontrolní přepravě prováděné v rámci výkonu státního odborného dozoru v taxislužbě, nebylo v době, kdy byl kontrolován, zákonem umožněno užívat cizí jazyk, považuje soud za vhodné odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2005, č.j. 2 Afs 104/2005 – 81, který se vyjadřoval k právní úpravě zákona o silniční dopravě ještě před žalobcem namítanou novelou tohoto zákona, kterou do něj bylo vloženo ustanovení § 34 odst. 7 a výslovně zakotveno oprávnění užívat při kontrole cizí jazyk. K použití cizího jazyka cestujícími soud shledává legitimní důvod; je tak činěno pro to, že k předražení maximálních cen osobní taxislužby dochází ve velké míře vůči cizincům. Soud zdůrazňuje, že jízda figurantek nebyla kontrolním úkonem, ale úkonem předcházejícím kontrole podle ustanovení § 3 kontrolního řádu. Až na základě jejího vyhodnocení správní orgán rozhodne, zda kontrolu zahájí. I při tomto úkonu je nutno zohlednit povahu a efektivitu konkrétní kontroly, aby bylo dosaženo jejího cíle, který není prioritně represivní, ale plní funkci dohledu nad dodržováním stanovených pravidel. V tomto případě se tato funkce kontroly promítla i v její formě, která obsahla použití cizího jazyka, což není v rozporu s kontrolním řádem.
42. Nedůvodnou shledal soud také námitku žalobce, že výrok prvostupňového rozhodnutí nesplňoval podmínky § 68 správního řádu, především neobsahoval žádné údaje o cestujících, kterým měla být poskytnuta přeprava a důkaz o tom, že se jednalo o zaměstnance správního orgánu I. stupně. K této námitce soud odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č.j. 2 As 34/2006 – 73, podle něhož „*výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným*“. V posuzovaném případě byl skutek popsán nezaměnitelně s jiným, tak, že z něj vyplývá naplnění všech znaků skutkové podstaty, tedy zejména datum jízdy, trasa, vozidlo taxislužby, včetně dostatečného popisu jednání žalobce. Ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu vyžaduje, aby ve výrokové části bylo uvedeno řešení otázky, která je předmětem

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

správního řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1 správního řádu. Označení cestujících (figurantek) a jejich poměr ke správnímu orgánu nejsou rozhodné okolnosti; pro popsání objektivní stránky spáchaného deliktu z povahy věci není relevantní, komu byla poskytnuta přeprava. Delikt spáchaný žalobcem nespočívá v poškození konkrétních cestujících, nýbrž v ohrožení zájmu společnosti na ochraně cestujících před předražováním jízdného a plnění daňových povinností. Soud je proto toho názoru, že správní orgán I. stupně popsal skutek dostatečně specificky a nezaměnitelně. Žalovaný pak napadeným rozhodnutím napravil vadu prvostupňového rozhodnutí, která spočívala v uvedení neúčinného ustanovení právního předpisu v jeho výroku.

43. Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce, že se správní orgány nezabývaly jeho majetkovými poměry. Správní orgán ukládající pokutu za přestupek je povinen přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit zjevné, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí. V rozsudku ze dne 26. 10. 2016, č.j. 1 As 254/2016 – 39, Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„při zjišťování osobních a majetkových poměrů má správní orgán vycházet z informací, které vyplynuly v průběhu řízení, či které byly poskytnuty samotným účastníkem řízení. Pokud se správním orgánům takových podkladů nedostává, výši pokuty stanoví odhadem“*. Obsah pojmu „likvidační pokuta“ pak Nejvyšší správní soud definoval v usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č.j. 1 As 9/2008 – 133, přičemž uvedl, že *„Likvidační pokutou je sankce, která je nepřiměřená osobním a majetkovým poměrům pachatele deliktu do té míry, že je způsobila mu sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost, nebo se v důsledku takové pokuty může stát na dlouhou dobu v podstatě jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácení této pokuty a zároveň je zde reálné riziko, že se pachatel případně i jeho rodina (jde-li o podnikající fyzickou osobu) na základě této pokuty dostanou do existenčních potíží“*.
44. Soud musí ve vztahu k uvedené námitce konstatovat, že žalobce ve správním řízení netvrdil žádné skutečnosti, z nichž by bylo možno dovodit, že by pro něj mohla být uložena pokuta likvidační. Byl-li žalobce přesvědčen, že správní orgán I. stupně uložil pokutu v likvidační výši, bylo na něm, aby při podání odvolání konkrétně uvedl, z jakých důvodů je pro něj výše uložené pokuty likvidační, a svá tvrzení doložil. Žalobce však v tomto ohledu žádné konkrétní skutečnosti o svých majetkových či finančních poměrech v průběhu správního řízení, před vydáním prvostupňového rozhodnutí ani v průběhu odvolacího řízení, neuváděl. S ohledem na uvedené skutečnosti nelze dle přesvědčení soudu správním orgánům vytýkat, že nepřihlédly k osobním a majetkovým poměrům žalobce, resp. že si k jejich posouzení podklady samy iniciativně nevyžádaly. Z již shora uvedeného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č.j. 1 As 9/2008 – 133 vyplývá, že správní orgány jsou povinny se zabývat osobními a majetkovými poměry pachatele pouze v případě, pokud je vzhledem k jeho osobě a výši pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter. Nejedná se však o automatické kritérium ve všech případech. Soud má s ohledem na výše uvedené za to, že uložena pokuta ve výši 45 000 Kč je sice citelným zásahem do hospodaření žalobce, avšak žalobce netvrdil a nedoložil žádné okolnosti, ze kterých by vyplývalo, že se jedná o částku, která by mohla znemožnit jeho podnikání či jinak zásadním způsobem ovlivnit jeho osobní či majetkové poměry. K tomu soud v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu připomíná, že uložena sankce musí pro pachatele představovat negativní důsledek jeho Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

protiprávního jednání, neboť jedině tak může mít požadovaný represivní i výchovný účinek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2015, č.j. 6 As 266/2014 – 41).

45. Žalobce dále namítal, že uložená pokuta nebyla dostatečně odůvodněna, je nepřiměřená a byla odůvodněna pouze obecným konstatováním, z něhož není zřejmý mechanismus stanovení její výše. Soud k této námitce předně konstatuje, že žalobci byla uložena pokuta ve výši 45 000 Kč, která tedy odpovídá 4,5 % zákonem stanovené horní hranice sankce. Soud dále podotýká, že stanovení výše pokuty je věcí správního uvážení správního orgánu, které podléhá přezkumu ze strany správních soudů pouze v tom směru, zda žalovaný správní orgán správní uvážení nezneužil či zda je nepřekročil (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č.j. 6 A 25/2002 – 42, č. 906/2006 Sb. NSS). Úkolem soudu je tedy posoudit, zda má správní uvážení oporu v obsahu správního spisu a zda nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Pokud jsou tedy předpoklady splněny, nemůže soud z těchto skutečností vyvozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Soudní přezkum správního uvážení je tedy rozsahově omezen, a to v ustanovení § 78 odst. 1 s.r.s., který stanoví, že soud pro nezákonnost zruší napadené rozhodnutí správního orgánu tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil meze správního uvážení nebo toto uvážení zneužil. Soud tedy při přezkoumávání rozhodnutí, jímž byla uložena pokuta za správní delikt, nehodnotí spravedlivost pokuty, nýbrž v souladu s pravidly přezkumu správního uvážení toliko zkoumá, zda byly splněny podmínky pro uložení sankce, zda správní orgán srozumitelně odůvodnil její výši ze zákonného rozmezí a zda celkově dbal mezí správního uvážení stanovených mu zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č.j. 4 As 47/2004 – 87).
46. Soud má s ohledem na shora uvedené za to, že správní orgány obou stupňů náležitě posoudily přiměřenost výše pokuty ve vztahu k okolnostem žalobcova jednání, když podrobné zdůvodnění závažnosti spáchaného přestupku obsahuje již prvostupňové rozhodnutí, a to ve vztahu ke způsobu spáchání správního deliktu, jeho následkům a okolnostem, za nichž byl spáchán, přičemž přihlíží k rozsahu majetkového prospěchu a poškození cestujících, vůči nimž byla maximální cena překročena. Správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí na str. 8 uvedl, že při stanovení výše pokuty bylo přihlédnuto především k rozsahu poškození cestujících, tedy k částce, o kterou byla stanovená maximální cena překročena (neoprávněný získaný majetkový prospěch byl vyčíslen na částku 113 Kč). Při stanovení výše pokuty vzal v úvahu skutečnost, že se v posuzovaném případě jednalo o výrazně více než 60 % navýšení přípustné maximální ceny. Žalobce pak v podaném odvolání výši uložené sankce nijak relevantně nerozporoval, když pouze uvedl, že se odvolává „*i proti výši uložené sankce, která dle mého názoru nemá vůbec zákonnou oporu, neboť není uložena na základě skutečně zjištěného stavu věci*“. Z citované pasáže je přitom zřejmé, že žalobce nerozporoval výši uložené sankce, ale opětovně zpochybňoval správnost zjištění skutkového stavu. Pokud tedy žalovaný v napadeném rozhodnutí k odůvodnění výše uložené pokuty uvedl, že pokuta uložena správním orgánem I. stupně nevybočuje z ustálené rozhodovací praxe správního orgánu I. stupně, která je žalovanému známa z jeho úřední činnosti, považuje soud toto zdůvodnění i s ohledem na skutečnost, že obě správní rozhodnutí tvoří jeden celek, za dostačující, neboť žalobce v uvedeném směru žádné relevantní námitky neuplatnil.
47. Neobstojí pak ani námitka žalobce týkající se výroku, kterým byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou. V napadeném rozhodnutí žalovaný na základě žalobcova odvolání přezkoumal i tento nákladový výrok, přičemž ve shodě se Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

správním orgánem I. stupně přiléhavě odkázal jednak na příslušná ustanovení právních norem (§79 odst. 5 správního řádu a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb.), jakož i na skutečnost, že povinnost náhrady nákladů řízení byla žalobci uložena jako účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti. Takové zdůvodnění uložené povinnosti považuje soud za zcela postačující. O tom, že to byl právě žalobce, který vyvolal řízení o uložení pokuty tím, že spáchal protiprávní jednání, jehož podstata je popsána ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí, není nejmenších pochyb. Povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč tedy byla žalobci uložena právem.

48. Součástí žaloby žalobce učinil též návrh na rozhodnutí soudu o upuštění od uložené pokuty či o jejím snížení. O upuštění od trestu nebo jeho snížení v mezích zákonem dovolených může soud v souladu s § 78 odst. 2 s.ř.s. rozhodnout pouze tehdy, byl-li trest uložen ve *zjevně nepřiměřené výši*, k čemuž ale v projednávané věci nedošlo. Soud se v plném rozsahu ztotožňuje s výše popsanými úvahami správních orgánů obou stupňů stran výše uložené pokuty a pokutu uloženou žalobci, jejíž výše dosahuje 4,5 % maximální možné sazby (horní hranice výše pokuty za spáchaný přestupek dle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách činí 1 000 000 Kč), nepovažuje s přihlédnutím k okolnostem daného případu za nepřiměřenou, tím méně za zjevně nepřiměřenou. Z těchto důvodů soud návrhu na moderaci uloženého trestu nevyhověl.
49. Protože soud neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem, žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou prvním výrokem rozsudku zamítl.
50. Druhým výrokem rozsudku pak soud v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

Praha 28. února 2023

JUDr. PhDr. Štěpán Výborný, Ph.D. v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.